

Zprávy a oznámení

Mše 30.5. a 6.6.

V sobotu 30. května stejně jako 6. června nebude večerní mše sv. v městském kostele. 30. 5. jedeme na farní zájezd do jižních Čech a mše bude sloužena v Boršově nad Vltavou u P. Hampla. Na sobotu 6. června pak připadá dětská vikariátní pouť a mši sv. budu sloužit společně s ostatními kněžími z vikariátu v Červené nad Vltavou u Orlické přehrady.

Mše v domově důchodců

První červnová mše v rožmitálském domově důchodců bude slavena ve čtvrtek 4. 6. od 14.30 v kapli domova.

Sbírka

O slavnosti Nejsvětější Trojice v neděli 7. června se koná v našich kostelích sbírka na potřeby českobudějovické diecéze.

Kocourek

Hledám nový domov pro krásného rezatého kocourka z farního chovu. Narodil se 9.4. a bude k předání koncem června. Je čistotný, zvyklý žít v bytě. Jen do dobrých rukou.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 9 Ročník VI

24. května 2009

Dílo Ducha Svatého

Když přemýšlíme o působení Ducha Svatého v našem životě, napadne nás nejspíše, že jeho činnost se týká dobrých nápadů. Vnukne nám co máme udělat, pomůže nám rozřešit složité situace, ukáže správnou cestu, ulehčí obtížné rozhodování. Jeho darem je i radost z víry, jistota, klid a pokoj v našem nitru.

Třetí Božská osoba však dokáže s člověkem udělat něco ještě důležitějšího. Duch Svatý totiž umí proměnit, zdokonalit duši člověka. Člověka, který je slabý, lhostejný, sobecký, polovičatý, vzdálený od Boha, dokáže proměnit v někoho Bohu blízkého a lidem prospěšného. Říkáme tomu, že Duch svatý člověka naplní milostí, posvětit či ospravedlní. Posvěcení či ospravedlnění je jeden z nejčastěji používaných pojmů v teologii, ale obvykle nám přijde dost odtažitý. Těžko si pod tím něco představíme.

Možná nám ale pomůže jeden příběh. Stal se před zhruba padesáti lety. Kdesi v Thajsku si postavili budhističtí mniši nový klášter. Ze starého chrámu si stěhovali vybavení do nového a nakonec museli odtransportovat i ohromnou hliněnou sochu Buddhy. Nezdála se jim nijak cenná, ale nechtěli ji nechat opuštěnou. Po špatné cestě v džungli jim šel přesun pomalu a namáhavě a nakonec se stalo, že socha spadla z valníku, popraskala a kus se jí odlomil.

Mniši z toho byli smutní, tolik dřiny bylo nadarmo, ale když si poničenou sochu prohlédli zblízka, všimli si, že skrz hlínu něco lesklého prosvítá. Odstranili tedy opatrně hlínu a zůstali hledět jak u vytržení. Pod hliněnou krustou se totiž nacházelo masivní zlato. Uvnitř obyčejné hliněné sochy byla prastará a velice krásně zpracovaná Buddhova socha z nejčistšího zlata. Později historici zjistili, že zlatá socha byla pokryta hlínou kdysi v 10. století, kdy zemi sužovaly nájezdy a loupení. Tehdejší mniši věděli, že zlato nesmírně láká, zatímco obyčejné hliněné sochy si nikdo nevšimne. Zakrytím sochu zachránili. Postupem času se však na zlato uvnitř hlíny zapomělo a až ta nehoda na cestě pomohla znovu objevit velikou cennost. Z nového kláštera, kam zlatou sochu umístili se pak stalo velké poutní místo.

Zde se můžeme vrátit z thajské džungle od buddhistických mnichů zpátky k nám. Posvěcení či ospravedlnění, které koná Duch Svatý, je čímsi podobným jako to odhalené zlaté sochy v hliněném obalu. Tak odhalil Duch Sv. v pronásledovateli církve Šavlovi apoštola národů sv. Pavla. Bůh člověka očistí od všeho bezcenného, pomíjivého, zbytečného, co nás od něj odděluje a nechá v nás zazářit to ryzí, cenné a krásné, to čím jsme mu podobní. Někdy to také není lehké, musíme při tom třeba i upadnout, něco ztratit, abychom se naučili pokoře, ale nakonec získáme mnohem víc, než jsme ztratili.

Úmysly mší svatých od 25. května do 7. června 2009

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
M: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 25.5.	mše sv. není	Po 1.6.	mše sv. není
Út 26.5. M	Za Miladu Folaufovou	Út 2.6. M	Za Vilmu Klemovou, její rodiče, za Jarmilu a Františka Liškovy
St 27.5. M	Za Barboru a Václava Vachatovy, jejich děti a rodiče a za Františka Lišku	St 3.6. M	Za Věru Hanušovou a celý rod
Čt 28.5. m	Volná intence	Čt 4.6. m	Za Barboru Jeníčkovou, manžela a děti
Pá 29.5. M	Za Františka a Růženu Mácovy a jejich rodiče	Pá 5.6. M	Za Karla Poláka, jeho rodiče a d. v o.
So 30.5. Boršov	Za rodiče Frant. a Marii Durdilovy, Mirumila Pechara a vnuka Míšu a d. v o.	Šo 6.6. Červená n. Vlt.	Za Josefu Hořejší, dceru Marii, čtyři syny a d. v o.
Ne 31.5. R	Za Marii a Adolfa Trčkovy, rodinu Trčkovu a Průchovu a za d. v o.	Ne 7.6. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 3.6. 2009. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.volny.cz/rozmital

P. Ivo Prokop

Baťa to věděl...

Příčinou krize je morální bída.

Přelom hospodářské krize? Nevěřím v žádné přelomy samy od sebe.

To, čemu jsme si zvykli říkat hospodářská krize, je jiné jméno pro mravní bídu.

Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek.

V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi.

Hrozím se důsledku tohoto omylu.

V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací.

Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku.

Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírat pracující, dělat to, co nás pozvedlo z poválečné bídy, pracovat a šetřit a učit práci a šetření výnosnější, žádoucí než čestnější než lenošení a mrhání.

Máte pravdu, je třeba překonat krizi důvěry.

Technickými zásahy, finančními a úvěrovými ji však překonat nelze, důvěra je věc osobní a důvěru lze obnovit jen mravním hlediskem a osobním příkladem.

Výrok Tomáše Bati z roku 1932

Smýšlejte o Hospodinu v dobrotě

„Smýšlejte o Hospodinu v dobrotě,“ říká se v biblické Knize moudrosti (1,1b) v českém ekumenickém překladu (překlad Josefa Hegera praví: „a dobře smýšlejíce myslte na Pána“).

Můžeme o Bohu smýšlet v nedobrotě? Ve zlobě!? Můžeme vůbec špatně smýšlejíce myslet na Pána? – Jistěže ano! V jednom momentě semináře k obnově v Duchu Svatém, jak jsem jej absolvoval v Brně u Ludvíka Kolka, se hovoří o odpuštění a člověk si má před sebou představit ty, kterým má (stále ještě) co odpouštět... „A nezapomeňte na Boha!“ říká Ludvík Kolek...

Každý z nás to má v srdci zpracováno jinak, ale žádný věřící – i napůl věřící a na malý kousek věřící a jenom chvílemi věřící – se tomu nevyhnul: pocitu, že Bůh s ním nejedná hezky, že mu ublížil, že – jako ten Všemohoucí! – mu mohl pomoci, ale nepomohl...

V zásvětné modlitbě, kterou, jak věřím, diktovala vizionářům v Medjugorje Panna Maria, je formulace, která v 70. letech minulého století, kdy byl tento dnes již i mezi návštěvníky Medjugorje dosti zapomenutý text horká novinka, vzbuzovala nesouhlas a údiv: „Prosím tě i o dar milosrdenství k tobě...“ Tedy Panna Maria nás, katolíky, učila, abychom se k ní modlili za to, aby nás naučila umění odpouštět jí. Jí, Panně Marii... Když se pak na toto místo vizionáři Panny Marie ptali, vyložila jim je přesně tak: abychom se na ni nezlobili, když nás někdy v něčem nevyšly...

Jiné je to u lidí postižených nějakou velkou tragédií, jinak smýšlím i o věřících židech, když řeknou „Bůh je vinen“, ale my obyčejní kluci a holky z Boží rodiny, kterým se nikdy nic tak moc zlého nestalo, bychom měli vždycky o Bohu smýšlet hezky! Vždyť přece víme, že málem to nejhorší, co může otec svým dětem udělat, je splnit jim vždycky každé přání; snad ničím je tak nezkaží a negativně nepoznamená, jako právě tím...

Rozmazlené děti nemilují své rodiče. Jsou s to mít jim za zlé i to, že je rozmazlili! Ale normální dítě se přece na svého otce, ani na Otce nebeského nezlobí nikdy dlouho, i když ho odmítnutí někdy bolí. Morálně zdravé a normální dítě má už zkušenost Otcovy lásky, věří mu, chápe, že Otec vše vidí z vyšší a delší perspektivy.

Jeden aforismus dokonce říká, že peklo je právě místo, kde se nám dostane všeho, co jsme chtěli.

František Schildberger

Z historie 89. část – zápisy Václava Matouška (12.)

Dnešní díl putování proti proudu času věnujeme z velké části několika málo zmínek o působení zdejších duchovních za války. Vzpomeneme také na pana katechetu Ostrého.

„Na začátku okupace byli jsme na schůzi kronikářů z okresů Podbrdská. Oba docenti kursu nám radili, abychom si nedělali pro kroniku poznámek o ubytování německých vojáků v obci, o jejich počtu, druh zbraně atd., ani o událostech na frontě, třeba to bylo z novin, zprávy o zásobování, stravování, o výrobě atd. Němci leckde pro ty věci udělali zle atd. jistě i tehdejší duchovní zdejší – do roku 1940 p. osobní děkan Podhradský, po něm p. administrátor kaplan Václav Košek, pak jeho nástupce p. farář Antonín Titman nic nezapisovali.

Již jsem napsal, že fara při každé návštěvě německých vojáků musela je hostit, hospodářské budovy dát k dispozici pro koně, jako skladiště pro různé zásoby atp. Kolikrát tu takové transporty byly, nemohu napsat, nepamatuji. Již jsem také napsal, že na chování německých vojáků nebylo stížnosti, a to jak na prosté vojáky, tak na důstojníky.

Při jedné takové návštěvě bylo mezi německými vojiny mnoho příslušníků bývalého slovenského kmene z bývalého Slezska, které za Marie Terezie král pruský Friedrich získal po porážce Rakušanů. Tito vojáci, většinou poměrně mladší muži, mluvili poměrně dobře česky, ovšem slezským nářečím (krátké samohlásky a přízvuk), vypravovali, že jejich babičky modlily se z českých „Nebekličů“, tištěných ovšem švabachem, mluvili s námi tím jejich dialektem; když však přicházel Němec, mluvili německy. Opsal jsem si jejich jména: Eugen Bocek, Al. Adamek, Karl Baciek, Wilhelm Barton, Emil Buchta, Josef Cibulka, Theodor Gruschka, Paul Golombek, Max Hubka, Johann Juretzka, Josef Kaska, Johann Krzikalla, Josef Knoppik, Hygin Kubanek, Paul Nestroj, Paul Orlik, Viktor Peschke, Karl Sikora, Emanuel Sojka, Adolf Stefan, Richard Struzina, Wilhelm Wawrsinek atd. (Háčky a čárky ovšem scházejí.) Ta jména hodně povídají. Přemnozí z těch lidí nebáli se projevit nesouhlas s režimem v Německu zavedeným. S válkou jistě také nesouhlasili.

O působení zdejšího duchovenstva za okupace téměř se bojím jako laik psát, ač v kronikářství se přec jen trochu vyznám. Mohu však napsat, že působení všech členů tohoto stavu bylo bezvadné, ať kritizujeme jejich činnost v oborech, jež jim ukládá církev, ať kritizujeme jejich práci, kterou každý občan má k vlastní, v nich především k spoluobčanům, jimž hleděli přispět radou a pomocí v té zlé době okupace. Byli to starší duchovní – osobní děkan p. Jaroslav Podhradský a katecheta škol v městě p. Ludvík Ostrý a podle jejich příkladu mladší a tedy poměrně méně zkušení pp. kaplani Ferdinand Šít, Wolfgang Jileček a později Václav Košek a pak jako farář p. Antonín Titman.

Napíši několik slov o působení p. katechety Ostrého. Byl oblíben u věřících pro svou bodrou povahu s mírným nádechem zdravého humoru, uměl dodat naděje a důvěry v dobrý konec osudných dnů nacistického útlatku, což bylo tím účinnější, že o tom byl ve svém nitru přesvědčen. Neodbyval tuto svou vlasteneckou povinnost, kterou si sám uložil, planými frázemi, ale pravděpodobnými výklady současné doby. Pročež měl stále mnoho posluchačů výkladu s kazatelnou, kde uměl dodávat důvěry. Jeho nedělní mše sv. byla vždy četně navštěvena. Ochotně vypomáhal p. osobnímu děkanovi – faráři v Bubovicích s filiálním kostelem v Pročevilech Vajsovi, který byl nemocen. P. katecheta ostrý těšil se poměrně dobrému zdraví, na nic si tehdy nestěžoval († 16.7.1950 náhle ve zpovědnici – připsáno později).

Z duchovních, kteří v nedávné době zde působili, připomeneme tu ještě bývalého kaplana Josefa Šídlo, nyní ThDr a profesora biblických studií Nového Zákona a církevního práva při biskupském kněžském semináři v Českých Budějovicích. Za dnů okupace v r. 1940 zemřel osobní děkan p. Jaroslav Podhradský. Stonal dlouhou dobu, ač nenařikal na nějaké velké nesnáze, jen na chůzi – nevydržel dlouho jít. Nešel však k lékaři, až v červnu 1940 německý vojenský lékař zjistil jeho chorobu – cukrovku. Chorý kněz odjel do Prahy do nemocnice „U milosrdných“, za deset dní však zemřel, byl převezen sem a pohřben za velké účasti občanů v kněžském hrobě na zdejším hřbitově.“

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

